

احکام و تعالیم فردی - استغفار از معاصی به ساحت قدس الهی

حضرت بهاء الله

استغفار از معاصی به ساحت قدس الهی

حضرت بهاء الله:

1 - " لیس لأحد أن يستغفر عند أحد توبوا إلى الله تلقاء أنفسكم إنه هو الغافر المعطي العزيز التواب " (کتاب اقدس - بند 34)

2 - " من ابتلي بمعصية فله أن يتوب ويرجع إلى الله إنه يغفر لمن يشاء ولا يسئل عما شاء إنه هو التواب العزيز الحميد "

(کتاب اقدس - بند 49)

3 - " بشارت نهم: باید عاصی در حالتی که از غیر الله خود را فارغ و آزاد مشاهده نماید طلب مغفرت و آمرزش کند نزد عباد اظهار خطایا و معاصی جائز نه چه که سبب و علت آمرزش و عفو الهی نبوده و نیست و همچنین این اقرار نزد خلق سبب حقارت و ذلت است و حقّ جلّ جلاله ذلت عباد خود را دوست ندارد إنه هو المُشْفِقُ الْكَرِيمُ عاصی باید ما بین خود و خدا از بحر رحمت رحمت طلبد و از سماء کرم مغفرت مسئلت کند و عرض نماید :

إِلَهِي إِلَهِي أَسْأَلُكَ بِدَمَاءِ عَاشِقَيْكَ الَّذِينَ اجْتَدَبَهُمْ بَيَانُكَ الْأَحْلَى بِحَيْثُ قَصَدُوا الذُّرْوَةَ الْعُلْيَا مَقَرَّ الشَّهَادَةِ الْكُبْرَى
وَبِالْأَسْرَارِ الْمَكْنُونَةِ فِي عِلْمِكَ وَبِاللَّيْلِ الْخَزُونَةِ فِي بَحْرِ عَطَائِكَ أَنْ تَغْفِرَ لِي وَلِأَيِّ وَأُمِّي وَأَنَّكَ أَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ
لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْغَفُورُ الْكَرِيمُ أَيُّ رَبِّ تَرَى جَوْهَرَ الْخَطَاءِ أَقْبَلَ إِلَى بَحْرِ عَطَائِكَ وَالضَّعِيفَ مَلَكُوتِ إِقْتِدَارِكَ
وَالْفَقِيرَ شَمْسِ غَنَائِكَ أَيُّ رَبِّ لَا تُخَيِّبُهُ بِجُودِكَ وَكَرَمِكَ وَلَا تَمْنَعُهُ عَنِ فَيُوضَاتِ أَيَّامِكَ وَلَا تَطْرُدْهُ عَنِ بَابِكَ

TABLET

الَّذِي فَتَحْتَهُ عَلَيَّ مِنْ فِي أَرْضِكَ وَسَمَائِكَ آهَ خَطِيئَاتِي مَنَعْتَنِي عَنِ التَّقَرُّبِ إِلَى بَسَاطِ قُدْسِكَ وَجَرِيرَاتِي أَبْعَدْتَنِي عَنِ التَّوَجُّهِ إِلَى خِبَاءِ مَجْدِكَ قَدْ عَمَلْتُ مَا نَهَيْتَنِي عَنْهُ وَتَرَكْتُ مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَسْأَلُكَ بِسُلْطَانِ الْأَسْمَاءِ أَنْ تَكْتُبَ لِي مِنْ قَلَمِ الْفَضْلِ وَالْعَطَاءِ مَا يَقْرِبُنِي إِلَيْكَ وَيُطَهِّرُنِي عَنْ جَرِيرَاتِي الَّتِي حَالَتْ بَيْنِي وَبَيْنَ عَفْوِكَ وَغُفْرَانِكَ إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْفَيَّاضُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ الْفَضَّالُ " (لوح بشارات)

4 - " جز حضرت رحمن بر آمرزش گمراهان و نگاهکاران قادر نبوده و نیست کسی که هستی نیافته چگونه هستی بخشد و صاحب خطا چگونه از خطا در گذرد ". (یاران پارسی، ص 14)

بیت العدل:

1 - " حضرت بهاءالله اقرار به معاصی و استغفار در نزد خلق را حرام فرموده‌اند . بجای آن انسان باید فقط از حق طلب مغفرت نماید . در لوح بشارات می فرمایند : این اقرار نزد خلق سبب حقارت و ذلت است و حق جلّ جلاله ذلت عباد خود را دوست ندارد . حضرت ولیّ امرالله در بیان سابقه و کیفیت این حرمت در تویعی که حسب الامر مبارک صادر گردیده می فرمایند : ما از اقرار به قصور و معاصی چنانکه کاتولیک ها نزد کشیش معمول می دارند و یا از اعتراف به گناهان در ملاء عام چنانکه در بعضی از فرقه های مذهبی مرسوم است ممنوعیم، اما اگر بخواهیم نزد شخصی خطائی را که مرتکب شده‌ایم به طیب خاطر اعتراف و یا به بعضی از عیوب اخلاقی خویش اذعان کنیم و از او طلب عفو و پوزش نمائیم کاملاً مختاریم . (ترجمه) طبق توضیح بیت العدل اعظم حرمت اقرار به معاصی مانع از این نیست که شخص خاطی در جلسه مشورتی که در ظلّ تشکیلات امری منعقد گشته به خطای خود اذعان نماید . همچنین می تواند این گونه اظهارات را در نزد دوست نزدیک و یا مشاور متخصصی بیان و از آنان کسب نظر نماید . " (کتاب اقدس - شرح 58)